

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 maja 2017r. (data wpływu) powód A. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Im ind (...) w O. (N.) kwoty 20.997,02 EUR wraz z maksymalnymi odsetkami umownymi od dnia 25 lipca 2013r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 2-4 akt).

Uzasadniając żądanie pozwu, powód podał, że w 2013 r. wystawił pozwanemu m. in. faktury o nr: (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...) za sprzedaż mebli ogrodowych. Łączna wartość niezapłaconych faktur wyniosła 33.608,96 euro. Powyższe faktury zostały przez przedstawiciela pozwanej spółki podpisane i zaakceptowane, jednakże nie zostały one zapłacone bądź zapłacone zostały jedynie w części.

Powód wskazał, że podejmując próbę ugodowego zakończenia sporu, zawezwał przed Sądem Rejonowym dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...) (sygn. akt XII GCo 62/15) pozwanego do próby ugodowej i zapłaty kwoty 33.629,61 euro wynikającej z powyższych faktur. Strony nie zawarły jednak ugody.

Pozwany w 2013 roku zgłaszał powodowi reklamację na inne, nieobjęte niniejszym postępowaniem towary w postaci mebli ogrodowych (...). W wyniku tego pozwany w dniu 20 czerwca 2013 r. zwrócił powodowi 118 kompletów mebli o łącznej wartości 12 611,84 euro (wartość jednego kompletu - 306,88 euro wynika z faktury Vat (...)). W korespondencji mailowej z dnia 24.07.2013 roku pozwany oświadczył, że zatrzymuje płatność za powyższe faktury do czasu zakończenia postępowania reklamacyjnego. Strony nie doszły do porozumienia i zakończyły współpracę handlową. W związku z powyższym, na poczet zwróconego towaru o wartości 12.611,84 euro powód pomniejszył wartość dochodzonego roszczenia za niezapłacone faktury o wartość towaru, który został zwrócony i domaga się zapłaty różnicy. Mając na uwadze potrąconą kwotę z tytułu zwróconego towaru, do dnia wytoczenia niniejszego powództwa, pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie łącznej kwoty będącej przedmiotem niniejszego powództwa.

Powód podał, że zgodnie z § 5 pkt 7.2. umowy handlowej z dnia 1 listopada 2009 roku, gdy odbiorca zalega z płatnością powyżej 90 dni, dostawcy należą się odsetki umowne w wysokości 30 % w stosunku rocznym. Biorąc pod uwagę, że wysokość wskazanych odsetek przewyższa czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, powód zażądał odsetek maksymalnych od kwot wskazanych w petitum pozwu (pozew k. 2-4 akt).

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2017r. (data wpływu) powód cofnął pozew ponad kwotę 10.789,63 euro i wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) na rzecz powoda kwoty 10.789,63 euro wraz z maksymalnymi odsetkami umownymi:

- od kwoty 4.702,11 EUR od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 3.574,68 EUR od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty (...), 84 EUR od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie powód podał w uzupełnieniu okoliczności wskazanych w treści pozwu, że pozwany dnia 1 kwietnia 2014 r. dokonał wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty 9600,01 euro, którą to kwotę powód zaliczył na poczet następujących faktur - (...), (...), (...), (...), (...) (zapłacona częściowo do kwoty 4702,11 euro) i o którą to kwotę powód ograniczył powództwo.

Mając na uwadze potrąconą przez powoda kwotę z tytułu zwróconego towaru oraz zapłatę z dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia wytoczenia powództwa pozwany pozostał w opóźnieniu w zapłacie łącznej kwoty 10.789,63 euro. Powyższe zadłużenie wynika z następujących faktur:

-FV (...) - kwota pozostała do zapłaty 4702,11 euro;

-FV (...) - 3574,68 euro;

-FV (...) - kwota pozostała do zapłaty - 2512,84 euro (pismo procesowe powoda k. 68-68 v akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany W. Im ind (...) w O. (N.) podniósł **zarzut przedawnienia roszczenia** i wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku nieuznania przez Sąd zasadności podniesionego zarzutu, pozwany podniósł **zarzut potrącenia** i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana podkreśliła, że nie uznaje w całości roszczenia powoda i nie widzi możliwości zawarcia ugody.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podał, że powód w dniu 24 i 26 marca 2014 r. wzywał stronę pozwaną do zapłaty odpowiednio kwoty 23161,16 euro, a następnie kwoty 33.629,61 euro, wskazując jako podstawę roszczenia wierzytelności wynikające z tożsamyh faktur. Różnica w dochodzonym roszczeniu w kwocie 10.468,45 euro, jak tłumaczył powód w piśmie z dnia 29 kwietnia 2014 r., miała być wynikiem błędnych obliczeń powoda. Strona pozwana w odpowiedzi na wezwania powoda podała, że nie uznaje roszczeń oraz, że dochodzone przez powoda wierzytelności zostały potrącone z wierzytelnościami przysługującymi stronie pozwanej wobec powoda. Następnie w dniu 4 lutego 2015 r. powód wystąpił z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, w treści którego to wniosku określił przysługujące mu wierzytelności na łączną kwotę 33629,61 euro, wskazując przy tym 12 faktur rzekomo niezapłaconych, bez wskazania kwot wynikających z tych faktur pomimo podania, że dwie z wyżej wymienionych faktur zapłacone zostały w części i jednocześnie wnosząc o zasądzenie odsetek maksymalnych od 11 wskazanych w punktach od 1 do 11 kwot. Powód nie załączył wskazanych w treści wniosku faktur, nie sprecyzował również jakich kwot z danych faktur dochodzi oraz dlaczego podał jako wymagalne 11 kwot wynikających z 12 faktur, a także które z kwot wynikają z danych faktur. Strona pozwana nie wyraziła zgody na zawarcie ugody wskazując, iż roszczenie jest niezasadne, ponieważ powodowi nie przysługują wobec niej żadne wierzytelności.

W treści pozwu powód podał, że w oparciu o oświadczenie strony pozwanej o potrąceniu z dnia 24 lipca 2013 r. pomniejszył w pozwie roszczenie wskazane pierwotnie w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej (z dnia 04 lutego 2015 r.) o kwotę 12611,84 euro. Następnie w piśmie procesowym złożonym w niniejszym postępowaniu zatytułowanym „Pismo przygotowawcze wraz z ograniczeniem powództwa” powód podał, iż strona pozwana w dniu 1 kwietnia 2014 r. dokonała wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty 9600,00 1 euro, w związku z którą to wpłatą powód w w/w piśmie procesowym w dnia 4 października 2017 r. pomniejszył dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie o kwotę 9600,01 euro.

Strona pozwana wskazała, że:

- od dnia 24 lipca 2013 r. powód ma wiedzę o potrąceniu kwoty 12611,84 euro i potrącenie to uznał za skuteczne,
- od dnia 1 kwietnia 2014 r. powód ma wiedzę o dokonanej na jego rzecz zapłacie kwoty 9600,01 euro,
- od dnia 17 września 2013 r. powód ma wiedzę o kosztach związanych z reklamacją towaru i ich potrąceniem,
- pomimo wyżej wskazanych potrąceń i wpłat powód w dniu 4 lutego 2015 r. wskazuje w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, iż w dalszym ciągu przysługuje mu wobec strony pozwanej należność w kwocie 33629,61 euro.

Powód odmiennie, również niż w treści swojego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wskazuje w treści pozwu faktury będące podstawą dochodzonego roszczenia, pomijając fakturę VAT nr (...) przy jednoczesnym twierdzeniu, że dochodzona w oparciu o wskazane w pozwie faktury należność wynosi raz 33608,96 zł, w kolejnym natomiast akapicie, iż jest znacznie wyższa i wynosi 33629,61 euro, pomimo braku jednej ze wskazanych w zawezwaniu do próby ugodowej faktur. Bezspornym jest potwierdzone przez powoda w treści pozwu i pisma przygotowawczego ograniczenia

powództwa, że odpowiednio w lipcu 2013 r. i w kwietniu 2014 r. tj. na 1,5 i 1 rok przed wystąpieniem z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej powód miał wiedzę o tym, iż jego roszczenie dochodzone w oparciu o wskazane w zawezwaniu do zapłaty faktury powinno być, zgodnie z jego własnymi wyliczeniami, pomniejszone o kwotę 22839,98 euro.

Strona pozwana podniosła, iż powód pominął dokonaną przez nią wpłatę, a także dalsze oświadczenia o potrąceniu, w wyniku których powodowi nie przysługiwała w dacie składania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej żadna wierzytelność wobec strony pozwanej. Powód w treści zawezwania do zapłaty wskazał, niezgodnie z prawdą i stanem swojej wiedzy, że przysługuje mu wobec strony pozwanej wierzytelność w wysokości 33629,61 euro nie podając, jakie kwoty wynikają ze wskazanych przez niego faktur. Treść wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w zakresie dochodzonych wierzytelności i dat ich wymagalności znacząco różni się od treści pozwu i pisma przygotowawczego z dnia 4 października 2017 r. Bezsportnym jest, iż w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej brak wierzytelności:

-w kwocie 4702,11 euro z terminem wymagalności od dnia 1 kwietnia 2014 r.,

-w kwocie 2512,84 euro z terminem wymagalności liczonym od dnia 11 sierpnia 2013 r. Bezsportnym jest również, iż w okresie pomiędzy datą złożenia wniosku

o zawezwanie do próby ugodowej a wytoczeniem powództwa tj. w okresie od 4 lutego 2015 r. do 15 maja 2017 r. i dalej do 4 października 2017 r. nie nastąpiło żadne zdarzenie gospodarcze ani finansowe, które wpłynęło na stan rozliczeń stron. Stan rozliczeń stron na dzień 4 lutego 2015 r. pozostał tożsamy ze stanem rozliczenia stron na dzień 4 października 2017 r., natomiast powód wskazał we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej inne wierzytelności, z innymi datami ich wymagalności, dodatkowo nie precyzując, jakie kwoty wynikają ze wskazanych faktur. Z uwagi na fakt, iż powód w treści wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przywołał 12 faktur wymieniając je po kolei zgodnie z nadanymi im numerami (od najniższego do najwyższego numeru) strona pozwana wskazuje, że wierzytelności we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie są tożsame pod względem wysokości.

W ocenie pozwanego, nie bez znaczenia tak dla formułowania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jak i pozwu powinien pozostawać fakt, iż strona pozwana już na rok przed wystąpieniem z wnioskiem, w odpowiedzi na wezwania do zapłaty kwestionowała zasadność roszczenia, powołując się między innymi na składane w 2013 r. oświadczenia o potrąceniu. Niedbałość powoda, który jako profesjonalny podmiot gospodarczy winien sprawować kontrolę nad stanem swojego majątku w tym rozliczeń, doprowadziła do wskazania we wniosku kwoty nienależnej powodowi. Równie dobrze wymieniając faktury, bez wskazania należnych z nich kwot, w tym określenia w jakiej części są ujęte w kwocie roszczenia, powód mógł podać, że wzywa stronę pozwaną do zapłaty kwoty 100000,00 euro, a następnie po kolejnych kilku latach dopasować sobie kwoty do faktur, zmienić daty wymagalności wierzytelności i wytoczyć powództwo, powołując się na wcześniejsze przerwianie biegu przedawnienia. Mając powyższe na uwadze, wobec braku identyfikacji pomiędzy wierzytelnościami wskazanymi w zawezwaniu do próby ugodowej a dochodzonymi w niniejszym powództwie przy jednoczesnym nieuzasadnionym zawiżeniu wskazanego w treści zawezwania do próby ugodowej roszczenia o kwotę 22839,98 euro, abstrahując już nawet od faktu nieuwzględnienia potrącenia, na mocy którego wierzytelności wzajemne stron umorzyły się do wysokości wierzytelności niższej, strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia w całości.

Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia w części tj. w kwocie 5889,97 euro stanowiącej różnicę pomiędzy wierzytelnością wskazaną w treści wniosku o zawezwanie do zapłaty a dochodzoną niniejszym powództwem, z uwagi na brak skutku w postaci przerwiania biegu przedawnienia. Bezsportnym jest, iż wierzytelność z tytułu sprzedaży przedawnia się z upływem 2 lat od daty wymagalności. Dwuletni okres przedawnienia upłynął dla dochodzonych roszczeń w 2015 r.

W dalszej części argumentacji pozwany podkreślił, że w oparciu o przywołaną powyżej umowę, w przypadku złożenia reklamacji na towar na powodzie (dostawcy) ciążył obowiązek załatwienia reklamacji zgodnie z wyborem strony pozwanej (odbiorcy) na podstawie treści postanowienia § 3 ust. 3 umowy. Jednocześnie w przypadku zgłoszenia reklamacji powód zobowiązany był do poniesienia / zwrotu wszystkich kosztów związanych z reklamacją w tym

między innymi kosztów transportu i przeładunków towaru (§ 4 ust 2 umowy). Pozwany podał, że reklamował komplety mebli, dokonywał ich zwrotu, ponosił koszty transportu, stąd też przysługują mu z tego tytułu wymagalne wierzytelności względem powoda. Strona pozwana przesłała powodowi dokumenty w oparciu, o które potrąciła wierzytelność przysługującą jej wobec powoda i w dniu 8 stycznia 2018 r. ponownie przesłała na adresy e-mail powoda w/w dokumenty wraz z oświadczeniem o potrąceniu wierzytelności w łącznej kwocie 11270,94 euro, wskazanej w następujących dokumentach:

- nota uznaniowa nr (...) z dnia 11 września 2013 r. w kwocie 1756,06 euro,
- nota uznaniowa nr (...) z dnia 17 września 2013 r. w kwocie 22,00 euro,
- faktura nr (...) z dnia 11 września 2013 r. w kwocie 6288,42 euro,
- faktura nr (...) z dnia 16 września 2013 r. w kwocie 3204,46 euro.

Stosownie do treści art. 502 k.c. obie wierzytelności wymagalne były w tej samej dacie, w związku z powyższym oświadczenie o potrąceniu jest skutecznie (odpowiedź na pozew k. 106-111 akt) .

W piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2011r. (data wpływu) powód podniósł, że roszczenia, które pozwany przedstawia do potrącenia z roszczeniami powoda dochodzonymi pozewem w niniejszej sprawie nie zostały w żaden sposób wykazane. Jak wynika z odpowiedzi na pozew oraz oświadczenia o potrąceniu z dnia 8 stycznia 2018 r. pozwany na kwotę dochodzoną pozewem zaliczył należności wynikające z 4 dokumentów przez niego wystawionych.:

1/ nota uznaniowa nr (...) z dnia 11 września 2013 w kwocie 1756, 06 euro. Z treści przedstawionego dokumentu wynika, że dotyczy on zareklamowanego towaru na łączną liczbę 29 sztuk. Pozwany zakwestionował przedmiotową reklamację. Wskazał, że pozwany nie przedstawił, żadnego dowodu na okoliczności zmierzające do wykazania istnienia roszczenia mającego mieć potwierdzenie w przedstawionym dokumencie. Pozwany nie zwrócił wskazanego towaru, a ten nie był nigdy przedmiotem postępowania reklamacyjnego. Pozwany nie powołał żadnych okoliczności ani dowodów związanych z reklamacją tego towaru.

2/ nota uznaniowa nr (...) z dnia 17 września 2013 w kwocie 22,00 euro. Dokument dotyczy reklamacji dwóch sztuk towaru. Powód zakwestionował fakt reklamacji tego towaru. Pozwany nie poparł swoich twierdzeń żadnymi dowodami. Towar ten nie został powodowi zwrócony w ramach postępowania reklamacyjnego, nie może być zatem przedmiotem potrącenia wzajemnych roszczeń.

3/ faktura nr (...) z dnia 11 września 2013 r. w kwocie 6.288,42 euro. Z dokumentu wynika, że na powyższą kwotę składają się następujące części: czas oczekiwania pojazdu ciężarowego - 1300 euro ; dostawa do zastępczego magazynu - 330 euro; koszt komunikacji - 100 euro; dodatkowe koszty transportu 249,90, koszt transportu do klienta 8,57 euro; koszt transportu do klienta 693,12 euro; fracht O. -600 euro, fracht O. 850 euro, koszty transportu 500 euro, potrącone zastrzeżenia klienta - 495,03 euro; uśredniona utrata zysków (...),8 euro. Z treści powyższego dokumentu nie wynika ani podstawa, ani przyczyna zlecenia transportowego, brak jakiegokolwiek dalszej dokumentacji uzasadniającej powyższe żądania. Brak podstawy faktycznej oraz prawnej do wystawienia dokumentu. Wskazywana uśredniona wartość utraconych zysków nie została w żaden sposób wykazana co uniemożliwia jakąkolwiek odpowiedzialność po stronie powoda, nie budzi żadnych obowiązków fiskalnych po stronie powoda i nie może być podstawą do skutecznego potrącenia. W fakturze opisano koszt transportu 118 kompletów - co zostało uwzględnione w dochodzonej niniejszym pozewem kwocie.

4/ faktura nr (...) z dnia 16 września 2013 w kwocie 3204,46 euro. Powyższy dokument zawiera następujące pozycje: zastrzeżenia klienta - 381,76 euro; utrata zysków (uśrednione zgodnie z aktualnym bilansem rocznym) - 822,70 euro; szacowane koszty transportu - 1400 euro. Wystawca faktury nie wskazał żadnej podstawy wystawienia dokumentu, nie powołuje jakiej partii materiału miałyby to dotyczyć, ani czy był on przedmiotem reklamacji. Niezależnie od braku

podstawy wystawienia faktury, co z resztą nie zostało poparte żadną dalszą dokumentacją ani innymi dowodami, to stanowi ona jedynie przewidywaną wartość za poszczególne jej elementy składowe. Zatem pozwany obciąża powoda szacowanym kosztem transportu oraz uśrednioną utratą zysku, które mogły nigdy nie mieć miejsca.

W ocenie powoda, powyższe noty uznaniowe oraz faktury nie wywierają żadnych skutków prawnych, nie budzą żadnych obowiązków fiskalnych po stronie powoda i nie mogą być podstawą do skutecznego potrącenia. Pozwany ponadto nie udowodnił istnienia wykazanych do potrącenia należności zatem zarzut ten nie może zostać uwzględniony w niniejszym postępowaniu. Powód podniósł, że zgłoszenie jakichkolwiek dowodów w późniejszym etapie uznać należy za objęte prekluzją dowodową.

Z ostrożności procesowej powód wskazał, że zgodnie z zawartą przez strony umową (§3 pkt 3), wbrew twierdzeniu pozwanego, sposób załatwienia gwarancji miał być uzgodniony przez strony i mógł polegać na 4 wariantach: odmowa przyjęcia całej dostarczonej partii wyrobów; wyrażenie gotowości przyjęcia wyrobów po cenie niższej; wezwanie dostawcy do usunięcia wad w terminie i miejscu wskazanym w wezwaniu; wezwanie dostawcy do wymiany wadliwej partii wyrobów na partię wyrobów wolnych od wad. Uprawnienie do wyboru sposobu załatwienia zgłoszonej reklamacji nie przysługiwało tak jak twierdzi pozwany arbitralnie jednej stronie. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem, że pozwany mógł sam wskazać sposób załatwienia reklamacji. W przedmiotowym przypadku (w zakresie 118 kompletów zareklamowanego towaru) strony uzgodniły, że usunięcie stwierdzonych usterek nastąpić miało poprzez dokonanie naprawy w zakładzie pozwanego. Ponad 118 zareklamowanych i zwróconych kompletów mebli ogrodowych strony nie dokonały żadnych wiążących ustaleń. Pozwany nie zwrócił powodowi żadnego innego towaru. Pozwany dostarczył powodowi zareklamowany towar a koszt jego transportu w kwocie 1400 euro został uwzględniony w kwocie dochodzonej pozwem.

Powód potwierdził fakt zwrotu 118 kompletów towaru, co zostało uwzględnione w dochodzonej kwocie. Uwzględniono również koszt jego transportu w kwocie 1400 euro. Powód zakwestionował twierdzenia pozwanego w zakresie w jakim wskazuje na dalsze postępowania reklamacyjne. Pozwany nie zwrócił powodowi innych kompletów w ramach postępowania reklamacyjnego i kierowane roszczenia z tym związane uznać należy za bezpodstawne. Pozwany nie przedstawił żadnej dokumentacji, z której miałyby wynikać, że towar został zwrócony i odebrany przez powoda. W związku z powyższym, wystawienie not uznaniowych o numerach: (...), (...), (...), (...) nie znajduje żadnego uzasadnienia faktycznego, ani prawnego.

W ocenie powoda, pozwany nie przedstawił również żadnej dokumentacji potwierdzającej wysokość wystawionych przez niego not uznaniowych. Poszczególne pozycje zamieszczone w treści not uznaniowych nie są potwierdzone żadną dalszą dokumentacją wskazującą na wysokość poniesionych przez pozwanego rzekomych strat. W tym zakresie twierdzenia pozwanego uznać należy jedynie za gołosłowne, a zarzut potrącenia za bezzasadny (pismo procesowe k. 223-226 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...), która zajmuje się min. produkcją oraz sprzedażą wyrobów drewnianych .

Pozwany W. Im ind (...) w O. (N.) zajmuje się między innymi dostawą i sprzedażą mebli ogrodowych do klientów.

M. G. (1) prowadzący własną działalność gospodarczą pod firmą (...) M. G. (1) zajmował się pośrednictwem w handlu międzynarodowym i wyszukiwał pozwanemu dostawców na terenie Polski. Zajmował się też projektowaniem pozwanemu nowych wyrobów, oceną wzorów, realizacją wykonywanych zamówień, przeprowadzał kontrolę w

zakładach produkcyjnych. M. G. (1) zajmował się obsługą umowy zawartej między stronami (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:20:16-00:25:46).

W dniu 1 listopada 2009 roku pomiędzy A. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w P. jako dostawcą a pozwanym (...) jako odbiorcą, została zawarta umowa handlowa. Umowę negocjował w imieniu pozwanego M. G. (1).

Przedmiotem zamówienia (§2 umowy) były meble ogrodowe, przy czym przedmiot sprzedaży, asortyment, wielkość miały być każdorazowo określone w zamówieniu handlowym. W zamówieniu odbiorca każdorazowo miał podać ilość, asortyment oraz inne cechy identyfikacyjne zamawianych wyrobów, oznakowanie, w tym także sposób, rodzaj jego opakowania oraz warunki dostawy .

Zgodnie z §3 umowy wyroby dostarczane na podstawie umowy musiały spełniać wymogi produkcyjne i techniczne określone w zamówieniach lub w dokumentach załączonych do zamówień, w szczególności odbiorca miał prawo po wcześniejszym uzgodnieniu z dostawcą wstępu na teren zakładu produkcyjnego celem dokonania kontroli procesu produkcyjnego zamówionych wyrobów. Dostawca w ramach swoich możliwości miał uwzględnić uwagi odbiorcy w zakresie poprawy procesu produkcji mające na celu poprawę jakości produkowanych wyrobów. Odbiorca miał prawo otwarcia opakowań wyrobów w ilości nie przekraczającej 5% danej partii w celu dokonania odbioru jakościowego.

W § 3 ust.3 wskazano, że w razie stwierdzenia wad badanych wyrobów dyskwalifikujących je, odbiorca miał uzgodnić z dostawcą sposób załatwienia sprawy, w tym miał prawo:

- odmówić przyjęcia całej dostarczonej partii wyrobów,
- wyrazić gotowość przyjęcia wyrobów po niższej cenie,
- wezwać dostawcę do usunięcia wad w miejscu i w terminie wskazanym w wezwaniu (reklamacji),
- wezwać dostawcę do wymiany wadliwej partii wyrobów na partię wyrobów wolnych od wad.

W §4 umowy postanowiono, że dostawca udziela 24 miesięcznej gwarancji na wyroby dostarczone na podstawie niniejszej umowy. Gwarancja miała rozpoczynać bieg od dnia odbioru wyrobów przez odbiorcę. Dostawcę miały obciążać koszty reklamacji spowodowane wadliwością dostarczonych wyrobów, takie jak koszty transportu, przeładunków. Dostawca miał oznaczyć każdą partię wyrobu w celu jego identyfikacji. Dostawca był zobowiązany do załatwienia reklamacji zgodnie z §3 pkt 3 umowy. W przypadku wyrażenia przez dostawcę zgody na obniżenie ceny wyrobów, dostawca był zobowiązany do wystawienia faktury korygującej VAT i wystania jej do odbiorcy.

W §4 umowy zawarto ustalenia odnośnie ceny i płatności. Ceny sprzedaży poszczególnych wyrobów były ustalane przez strony przy złożeniu pierwszego zamówienia w EURO. Ustalenie ceny sprzedaży wyrobów strony miały dokumentować w formie pisemnej z podpisami osób upoważnionych do reprezentacji stron, dopuszczono także przesłanie faksem pism ustalających ceny wyrobów. Ustalone ceny wiązały strony w okresie obowiązywania niniejszej umowy dostawy. Ustalone ceny mogły podlegać negocjacom jedynie w przypadku dużych zmian cen surowców lub wahań na rynku walutowym. Nowa cena miała obowiązywać po okresie 180 dni od dnia jej ustalenia, do tego czasu obowiązywała stara cena. Odbiorca był zobowiązany do zapłaty na konto dostawcy należności wynikających z wystawionych faktur w terminie 47 dni od daty ustalonego odbioru towaru. Data zapłaty była datą wpływu zapłaty na konto dostawcy. Dostawca miał prawo naliczenia odsetek w wysokości 14% w skali roku za przekroczenie terminu płatności do 90 dni; 2,30% skali roku za przekroczenie terminu płatności powyżej 90 dni.

Wzajemne rozliczenia stron mogły być na zasadzie potrącenia (kompensaty) wierzytelności wymagalnych pod warunkiem uprzedniego wysłania oświadczeń o potrąceniu co najmniej na 7 dni roboczych przed datą potrącenia (dowód: umowa handlowa z dnia 1 listopada 2009 r. k. 6- 12 akt, zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:20:16-00:25:46).

Pozwany sam odbierał własnym transportem towary produkowane przez powoda. Towary były przewożone do magazynu powoda lub bezpośrednio do magazynów sklepowych odbiorców pozwanego. Pozwany wykonywał przewóz za pomocą wynajętych firm transportowych. Ilość palet była potwierdzana w liście przewozowym CMR. Pozwany płacił powodowi za towar bez sprawdzenia jego jakości w terminach wyznaczonych na fakturach (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:25:46).

Sprawdzanie jakości towaru odbywało się dopiero w momencie nabycia tego towaru przez indywidualnego klienta. W przypadku wad i usterek mebli, klient zgłaszał reklamację w sklepie, a ten następnie przekazywał reklamację pozwanemu. Reklamacja zgłoszona po okresie 2 lat nie była uwzględniana (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:25:46).

W oparciu o pisemną umowę strony w latach 2012, 2013 i 2014 prowadziły intensywną współpracę handlową (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:52:55).

W 2013 r. powód wystawił pozwanemu m. in. faktury o nr:

- FS (...) z dnia 13 maja 2013r. na kwotę 2772 euro z terminem płatności do 29 czerwca 2013r.,
- FS (...) z dnia 13 maja 2013r. na kwotę 289,80 euro z terminem płatności do 29 czerwca 2013r.,
- FS (...) z dnia 3 czerwca 2013r. na kwotę 396 euro z terminem płatności do 20 lipca 2013r.,
- FS (...) z dnia 3 czerwca 2013r. na kwotę 13.459,25 euro z terminem płatności do 20 lipca 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 3.574,68 euro z terminem płatności do 10 sierpnia 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 1305,04 euro z terminem płatności do 10 sierpnia 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 2008 euro z terminem płatności do 10 sierpnia 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 3168 euro z terminem płatności do 10 sierpnia 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 50 euro z terminem płatności do 8 lipca 2013r.,
- FS (...) z dnia 24 czerwca 2013r. na kwotę 31,97 euro z terminem płatności do 8 lipca 2013r. ,
- FS (...) z dnia 15 lipca 2013r. na dostawę wewnątrzspółnotową 183 sztuki za kwotę 1894,38 euro, 148 sztuk na kwotę 1987,64 euro, 111 sztuk na kwotę 18881,45 euro, 210 sztuk na kwotę 4288,20 euro- razem 9961,67 euro płatne do dnia 21 sierpnia 2013r. Łączna wartość niezapłaconych faktur wyniosła 33.608,96 euro. Powyższe faktury zostały przez przedstawiciela pozwanej spółki podpisane i zaakceptowane, jednakże nie zostały one zapłacone bądź zapłacone zostały jedynie w części (dowód: faktury k. 13-24).

W dniu 6 czerwca 2013 r. klient strony pozwanej zgłosił reklamację dostarczonego od powoda towaru. Reklamacja dotyczyła złego wykonania mebli (...)Set (art. nr 5890).

(...) wykonywane przez powoda, a objęte reklamacją, były realizowane na podstawie projektu pozwanego. Pozwany określił rozwiązania konstrukcyjne, użycie danych materiałów, w tym: farb, lakierów z firmy (...). Pozwany wskazał producenta farb i lakierów. Powód polegał na doświadczeniu i wiedzy producenta farb i lakierów. Zastosowano farbę, która do tej pory w ofercie firmy (...) się nie znajdowała. Dla pozwanego został wykonany prototyp kompletu mebli. Pozwany zaakceptował wygląd i sposób wykonania mebli ogrodowych. Zanim doszło do masowej produkcji, przedstawiciele producenta farb i lakierów przeszkolili pracowników powoda w technologii używania tych materiałów. Nie było zastrzeżeń co do poprawności użytej technologii.

Pozwany odbierał meble do swojego magazynu na terenie Niemiec, a następnie rozwoził do sklepów, które sprzedawały meble indywidualnym klientom. W przypadku reklamacji klient zwracał meble do sklepu. Pozwany zabierał te meble do magazynu (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:00:10, 01:03:31, 01:13:40, zeznania świadka M. T. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:35: 23, 02:08:48, zeznania świadka J. M. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 02:34:35, 02:39:25).

W dniu 10 czerwca 2013 r. strona pozwana zgłosiła reklamację na dostarczony przez powoda towar w ilości łącznie 202 kompletów. W zgłoszeniu reklamacyjnym, do którego dołączono zdjęcia, podano następujące wady i usterki;

- sklejone elementy w kartonie- rozerwanie ich powoduje uszkodzenie powierzchni lakieru i elementów drewnianych (zdjęcia nr: 66,77,88, (...), (...) - złe wiercenie otworów (otwory się nie pokrywają) (zdjęcie n 5S),

-brak możliwości montażu poprzeczki z powodu niedowiercenia otworu, oraz za płytkie nawiercenie pod nakrętkę waleczkowa (zdjęcia nr (...), (...)),

-wkręty wkręcane poprzez poprzeczkę do nogi są za krótkie (zdjęcia nr (...), (...)),

-ostre kanty, krawędzie, wyrwania od piły (zdjęcia nr 11, 22),

-szorstkie miejsca i siady żywicy na siedzisku i oparciu (zdjęcie nr 33).

Reklamowana ilość artykułu (...)Set wyniosła 202 komplety. Część reklamowanego towaru (112 kompl.) była do odebrania natychmiast z magazynu klienta z O., natomiast pozostałe 90 sztuk pozostało w sklepach. Zgodnie § 3 umowy pozwany wzywał powoda jako dostawcę do usunięcia stwierdzonych wad w siedzibie dostawcy. Prosił o podanie terminu odbioru towaru oraz realnego terminu załatwienia reklamacji. Pozwany oczekiwał szybkiego i profesjonalnego załatwienia reklamacji, ponieważ zbliżał się koniec sezonu letniego i klient mógł odmówić przyjęcia poprawionego artykułu. Szczegółowe informacje odnośnie odbioru towaru i jego naprawy powód miał otrzymać od pozwanego przez maila po przesłaniu wiążących terminów załatwienia reklamacji. Pozwany oczekiwał pisemnego ustosunkowania się powoda do złożonej reklamacji maksymalnie do dnia 12.06.2013r. (dowód: wiadomość e-mail zgłoszenie reklamacji z dnia 06 czerwca 2013 r. wraz z tłumaczeniem przysięgłym k. 124, 126 , pismo strony pozwanej z dnia 10 czerwca 2013 r. k . 122 akt, zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:33:44, 00:38:29, zeznania świadka Z. D. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:19: 00-01;23:13).

W dniu 17 czerwca 2013 r. strona pozwana w wiadomości e-mail skierowanej do powoda ponownie wezwała do podjęcia działań w związku ze zgłoszoną reklamacją, jednocześnie informując o kosztach transportu zareklamowanego towaru, określając je w przybliżeniu na kwotę 2800 euro.

W dniu 19 czerwca 2013 r. strona pozwana ponownie wezwała powoda do załatwienia reklamacji podając, że 112 kompletów reklamowanego towaru, który znajduje się na magazynie klienta, strona pozwana zobowiązana została odebrać do dnia 21 czerwca 2013 r.

Pozwany po odbiorze reklamowanych mebli od swoich klientów dostarczył go powodowi wynajętym transportem. W zakresie dalszej reklamacji obejmującej 90 sztuk towaru, strona pozwana oczekiwała na decyzję klienta o terminie zabrania towaru (dowód: wiadomość e-mail strony pozwanej z dnia 17 czerwca 2013 r. k. 139 , pismo strony pozwanej dnia 19 czerwca 2013 r. k. 123, 138, wiadomość e-mail strony pozwanej z dnia 24 lipca 2013 r. i dokumentacja zdjęciowa uszkodzonego towaru k. 131-137, zestawienie zgłoszenia reklamacyjnego wraz z tłumaczeniem przysięgłym k. 143-162, zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:33:44, 00:38:29).

Ostatecznie z tych 90 kompletów pozwany odebrał od klientów około 15 kompletów. Sklepy nie oddały do dyspozycji pozwanemu tych mebli, nie można była ich odnaleźć, część tego towaru i tak została sprzedana (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:33:44).

W dniu 24 lipca 2013 r. strona pozwana skierowała kolejne pismo do powoda, w treści którego podała, że przesyła zdjęcia dokumentujące stan sprzedanego przez powoda towaru, wstrzymuje płatność z faktur nr (...) a kompensata wierzytelności nastąpi po podsumowaniu całości kosztów poniesionych przez stronę pozwaną w związku z postępowaniem reklamacyjnym.

W odpowiedzi na powyżej przywołaną wiadomość e-mail powód podał, że prosi o zwrot zareklamowanego towaru. Powód przesłał stronie pozwanej pismo, które złożył do dostawcy farby i lakieru do mebli .

W dniu 31 lipca 2013 r. strona pozwana poinformowała powoda, że brak działania z jego strony generuje dalsze koszty związane z magazynowaniem przez klientów zareklamowanego towaru

W dniu 24 czerwca 2013 r. strona pozwana odebrała z magazynu klienta i dostarczyła do siedziby powoda towar w ilości 118 kompletów mieszczący się na 21 paletach. Odbiór towaru potwierdzony został przez pracowników powoda i przy użyciu pieczęci firmowej powoda na liście przewozowym CMR oraz protokole wydania towaru wystawionym przez klienta (...) w dniu 20 czerwca 2013r. Z tytułu odebrania towaru od klienta i dostarczenia go do powoda firma (...) wystawiła stronie pozwanej fakturę nr (...) z dnia 28 czerwca 2013 r. na kwotę 600 euro (dowód: list przewozowy CMR k. 199, protokół wydania towaru k. 202 , faktura VAT nr (...) k. 198, zestawienie faktur za przewóz k. 196 , wiadomość e-mail strony pozwanej z dnia 31 lipca 2013 r. k. 41, zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:33:44, 00:38:29, 00:46:20, zeznania świadka M. T. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:57: 46).

Powód podjął się naprawy mebli ogrodowych dostarczonych w ramach reklamacji przez pozwanego w warunkach własnego zakładu. Okazało się, że towar musi być naprawiony u powoda, bowiem wad nie da się usunąć u klienta (dowód: zeznania świadka M. G. (1) e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 00:52:55).

Pracownicy powoda ocenili, że przyczyną powstania wad i usterek jest skład chemiczny farby. Producent farby i lakieru przysłał swoich pracowników celem stwierdzenia stanu mebli i sprawdzenia technologii użycia farby. Pracownicy powoda rozkręcali na hali meble, oczyszczali je z poprzedniej warstwy farby, ponownie malowali, suszyli elementy. Część elementów nie udało się ponownie wykorzystać. Po naprawie pracownicy pakowali zestawy. Po naprawie powód dostarczył w miejsce uszkodzonych 118 kompletów towaru 61 kompletów mebli. Te po tej naprawie, również zostały zareklamowane i zwrócone powodowi w dniu 8 sierpnia 2013 r. (dowód: zeznania świadka M. T. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:46: 17, 010:50:38, zeznania świadka K. G. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:35: 23, 02:18:56-02:25:13, zeznania świadka J. M. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 02:45:45-, 02:51:19).

Z tytułu kosztów transportu z magazynów klienta do magazynów strony pozwanej a następnie do siedziby powoda firma (...) obciążyła stronę pozwaną kosztami transportu w kwocie 850 euro wynikającej z faktury VAT nr (...) oraz w kwocie 500 euro wynikającej z faktury VAT nr (...).

Powód potwierdził odbiór 61 kompletów mebli ogrodowych znajdujących się na 10 paletach w dniu 8 sierpnia 2013 r. na liście CMR oraz protokole wydania towaru wystawionym przez klienta (...) wystawionym w dniu 6 sierpnia 2013 r. (dowód: faktura (...) k. 203,

W związku z reklamacją 118 kompletów mebli wykonanych przez powoda i ich zwrotem powodowi, strona pozwana wystawiła notę obciążeniową nr (...) z dnia 7 sierpnia 2013 r. na kwotę 12611,84 euro stanowiącą równowartość zwróconego towaru (dowód: nota obciążeniowa k. 164-167 akt).

W związku z reklamacją towaru w łącznej ilości 29 zestawów mebli powoda strona pozwana wystawiła powodowi notę uznaniową nr (...) z dnia 11 września 2013 r. na łączną kwotę 1756,06 euro i oświadczyła, że potrąca ją z roszczeniem powoda (dowód: nota obciążeniowa k. 168-173 akt).

W związku z reklamacją 91 zestawów mebli powoda strona pozwana wystawiła powodowi notę uznaniową nr (...) z dnia 16 września 2013r. na kwotę stanowiącą równowartość zwróconego towaru tj. 9726,08 euro i oświadczyła, że potrąca ją z roszczeniem powoda (dowód: nota obciążeniowa k. 174-177 akt).

W związku z reklamacją 2 zestawów mebli ogrodowych strona pozwana wystawiła powodowi notę uznaniową nr (...) z dnia 17 września 2013 r. na kwotę 22 euro i oświadczyła, że potrąca ją z roszczeniem powoda (dowód: nota obciążeniowa k. 178-181 akt).

W dniu 11 września 2013 r. strona pozwana, zgodnie z treścią § 4 ust. 2 umowy handlowej, wystawiła powodowi fakturę nr (...) na kwotę 6288,42 euro z tytułu kosztów reklamacji i oświadczyła, że potrąca ją z roszczeniem powoda (dowód: nota obciążeniowa k. 182-185 akt).

W dniu 16 września 2013 r. strona pozwana wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 3204,46 euro z tytułu kosztów postępowania reklamacyjnego i oświadczyła, że potrąca ją z roszczeniem powoda (dowód: nota obciążeniowa k. 186-187 akt).

Wobec oceny, że doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności przysługującej powodowi z tytułu sprzedaży towaru z wierzytelnością strony pozwanej z tytułu zwróconego towaru, a także kosztów związanych z reklamacją zareklamowanego towaru, strona pozwana uznała, że do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 3407,55 euro. Strona pozwana zapłaciła tę kwotę w dniu 17 września 2013 r.

Z uwagi na fakt, iż klient (...) wbrew wcześniejszym deklaracjom nie dokonał zwrotu towaru w ilości 91 kompletów, strona pozwana w dniu 31 marca 2014 r. powiadomiła powoda o wystawionej na kwotę 9726,08 euro noty obciążeniowej i w dniu 31 marca 2014 r. przelewał na rachunek bankowy powoda kwotę 9600,01 euro (dowód: przelew k. 188-193 akt, zeznania świadka Z. D. e-protokół rozprawy z dnia 5 marca 2018r. czas 01:32: 07).

W dniu 1 kwietnia 2014 r. po dokonaniu przez pozwanego wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty 9600,01 euro, powód zaliczył tę na poczet następujących faktur: (...), (...), (...), (...), (...) (zapłacona częściowo do kwoty 4702,11 euro).

Powód w dniu 24 i 26 marca 2014 r. wzywał stronę pozwaną do zapłaty odpowiednio kwoty 23161,16 euro, a następnie kwoty 33.629,61 euro za dostarczone meble ogrodowe. Strona pozwana w odpowiedzi na wezwania powoda podała, że nie uznaje roszczeń oraz, że dochodzone przez powoda wierzytelności zostały potrącone z wierzytelnościami przysługującymi stronie pozwanej wobec powoda (dowód: pisma powoda i pozwanego k. pisma k. 208-212 akt).

Strona pozwana przesłała powodowi dokumenty w oparciu, o które potrąciła wierzytelność przysługującą jej wobec powoda i w dniu 8 stycznia 2018 r. ponownie przesłała na adresy e-mail powoda w/w dokumenty wraz z oświadczeniem o potrąceniu wierzytelności w łącznej kwocie 11270,94 euro, wskazanej w następujących dokumentach: nota uznaniowa nr (...) z dnia 11 września 2013 r. w kwocie 1756,06 euro, nota uznaniowa nr (...) z dnia 17 września 2013 r. w kwocie 22,00 euro, faktura nr (...) z dnia 11 września 2013 r. w kwocie 6288,42 euro, faktura nr (...) z dnia 16 września 2013 r. w kwocie 3204,46 euro (dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 213-215 akt).

Powód podejmując próbę ugodowego zakończenia sporu zawezwał przed Sądem Rejonowym dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...) (sygn. akt XII GCo 62/15) pozwanego do próby ugodowej. Wniosek został złożony w dniu 4 lutego 2015r. i dotyczył zapłaty kwoty 33.629,61 wraz maksymalnymi odsetkami:

od kwoty 20,75 EUR od dnia 30 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 2.772,00 EUR od dnia 30 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 289,80 EUR od dnia 30 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 10.447,70 EUR od dnia 21 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 3.574,68 EUR od dnia 1S sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
od kwoty 1.305.04 EUR od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
od kwoty 2.008,00 EUR od dnia i 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
od kwoty 3.168.00 EL R od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
od kwoty 50.00 EL R od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
od kwoty 31,97 EL R od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 9.961,67 EUR od dnia 1 września 2013 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając wniosek podano, że wzywający prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...), zajmuje się m.in. produkcją wyrobów drewnianych. Od 1 listopada 2009 roku strony pozostają w stałych stosunkach gospodarczych na mocy podpisanej między nimi umowy handlowej. W ramach tej współpracy wzywający w roku 2013r. sprzedał firmie (...) t GmbH towar w postaci mebli ogrodowych. Do dnia złożenia wniosku, przeciwnik nie uregulował płatności za towar. Kwota należności została ujęta w następujących fakturach: FS (...); FS (...); FS (...); FS (...) płacona w części); FS (...) (niezapłacona w części); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); FS (...); (...). Wobec nie spełnienia powyższego świadczenia, wzywający powołując się na § 7 pkt 2 y handlowej z dnia 1 listopada 2009 roku, wstrzymał realizację bieżących zamówień do spłacenia zaległych należności. O powyższym fakcie przeciwnik został poinformowany n z dnia 26 marca 2014 r. Ponieważ roszczenia wzywającego są w pełni zasadne, podejmuje on próbę rozwiązania na drodze ugody. Do wniosku (dowód: wniosek k. 2-3 w aktach o sygn. akt XII GCo 62/15 Sądu Rejonowego dla Ł. (...) - Śródmieścia w Łodzi- dołączone do przedmiotowej sprawy).

Strony nie zawarły jednak ugody na rozprawie 14 maja 2015r. (dowód: protokół k. 24 w aktach o sygn. akt XII GCo 62/15 Sądu Rejonowego dla Ł. (...) - Śródmieścia w Łodzi- dołączone do przedmiotowej sprawy).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy podnieść, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Skoro zatem powód twierdził, iż umowa dzierżawy nie została skutecznie wypowiedziana i tym samym nie uległa rozwiązaniu winien był to udowodnić, czego skutecznie nie uczynił w niniejszym procesie.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 3 k.p.c., a rozwiniętą m.in. w art. 232 zd. 1 k.p.c. dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna", Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał

możność przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1975 r., III CRN 26/75, LEX nr 7692).

W przedmiotowej sprawie skoro pozwany podnosił, że ma wobec powoda wymagalną wierzytelność, to powinien podstawę prawną i faktyczną tej wierzytelności udowodnić dostępnymi środkami dowodowymi. Temu ciężarowi pozwany nie podolał. Poza sporem powinno być to, bowiem wynika to z zeznań nie tylko świadków strony powodowej, ale i zeznań świadka M. G. (2) zawnioskowanego przez pozwanego, że powód po dostarczeniu mebli ogrodowych podejmował się usuwania wad i usterek, a podjęcie napraw możliwe było jedynie w warunkach zakładu produkcyjnego powoda, zatem nie u nabywcy mebli, ani też nie w magazynie pozwanego. Klienci w ogóle nie zwrócili części reklamowanych mebli pozwanemu, stąd też nie można zarzucić powodowi, że nie podjął się naprawy, a uprzednio poszukiwania miejsca przechowywania mebli. Logicznym jest, co wynika z toku uwzględnionych przez powoda reklamacji i uprzednich zasad współpracy (pozwany wynajętym transportem odbierał meble), że to pozwany powinien dostarczyć reklamowane meble powodowi, by umożliwić ich naprawę. Naprawa była możliwa tylko w warunkach zakładu produkcyjnego, a powód bez zastrzeżeń zwracał powodowi koszty transportu wadliwych mebli.

Trafnie zarzucił również powód, że równowartość towaru zwrócona przez pozwanego na skutek reklamacji 118 kompletów mebli została uwzględniona w wysokości dochodzonego roszczenia. Okoliczności wskazywane przez pozwanego a zmierzające do wykazania zasadności zgłoszonej reklamacji są zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż powód o kwotę wynikającą ze zwróconego towaru pomniejszył swoje roszczenie względem pozwanego. Pozwany żadnym też środkiem dowodowym nie wykazał zasadności naliczania swoich strat przedstawionych do potrącenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Prawa i obowiązki obu stron kontrakt oraz wymagalność wzajemnych świadczeń należy oceniać przez pryzmat umowy zawartej między stronami, do której mają zastosowanie przepisy o sprzedaży.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umowa wzajemną, a strony, składając oświadczenia ją statuujące, czynią to w oparciu o wyobrażenia o wartości swoich wzajemnych świadczeń. Przedmiot świadczenia kupującego wyrażony w znakach pieniężnych, jest kategorią obiektywną, bo interes sprzedawcy zostanie zaspokojony wtedy, gdy otrzyma on umówioną sumę pieniędzy. Inna jest natomiast sytuacja kupującego, który jest zainteresowany w otrzymaniu tego, czego spodziewał się otrzymać „wdając się w umowę sprzedaży”. Jeżeli zatem przedmiot świadczenia sprzedawcy nie odpowiada wyobrażeniom kupującego, dlatego iż jest on wadliwy, to zakłócona zostaje równowaga świadczeń (vide: Gawlik Z., Komentarz do art. 556 Kodeksu cywilnego, Lex 2015; wyrok SO w Słupsku z dnia 25 października 2013 roku, I C 156/12).

Zawierając umowę sprzedaży, sprzedawca bierze na siebie odpowiedzialność za wydanie kupującemu rzeczy o odpowiedniej jakości i odpowiednich właściwościach. Chodzi tutaj o jakość i właściwości, których w świetle istniejących okoliczności kupujący ma prawo spodziewać się po nabywanej rzeczy. Jeżeli natomiast okaże się, że sprzedana rzecz była niezgodna z umową, kupujący nie uzyska odpowiedniego ekwiwalentu dla zapłaconej przez siebie ceny. W takiej sytuacji dochodzi do naruszenia interesu kupującego. Instrumentem ochrony tego interesu są m.in. przepisy o rękojmi za wady. Przepisy te składają się na szczególny reżim prawny zabezpieczający interes kupującego na wypadek wykrycia wadliwości rzeczy. Reżim ten jest niezależny zarówno od ogólnych przepisów dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 471 i n. k.c.), **jak i od przepisów dotyczących gwarancji jakości (art. 577 i n. k.c.)** (vide: Haładaj K., Tulibacka M. [w:] KC, red. Osajda 2015, wyd. 13, opubl. Legalis).

Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli: nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia; nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego; nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia; została kupującemu wydana w stanie niezupełnym.

Właściwości rzeczy są pojęciem szerszym niż cel, do którego także odwołują się przepisy, a cel ten może być bezpośrednio oznaczony w umowie, lub też może wynikać z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy (vide: Tulibacka M. [w:] KC, red. Osajda 2015, wyd. 13, opubl. Legalis).

O wadliwości rzeczy decyduje kryterium funkcjonalne, obejmujące przeznaczenie rzeczy i jej użyteczność, któremu należy przyznać znaczenie pierwszorzędne, a nie kryterium normatywno-techniczne. Wskazać przy tym należy, że dla oceny istnienia wady we wspomnianej postaci decydujące znaczenie ma subiektywne wyobrażenie kupującego (vide: wyroki SN z dnia 10 lipca 2002 roku, II CKN 111/01, LEX nr 109412 i z dnia 27 listopada 2003 roku, I CK 267/02, LEX nr 479348). O ile zatem kupujący nie może używać rzeczy zgodnie z przeznaczeniem, to mamy do czynienia z wadliwością rzeczy, nawet gdyby odpowiadała ona normom technicznym (vide: S. A., Głosa do wyroku SA z dnia 28 sierpnia 1996 roku, I ACr 250/96, OSP 1997, z. 4, poz. 91).

O wystąpieniu wady fizycznej rzeczy sprzedanej przesądza zatem zmniejszona użyteczność rzeczy ze względu na cel wynikający z przeznaczenia tej rzeczy, stosownie do oczekiwań kupującego w razie braku zastrzeżeń sprzedawcy co do takiego wykorzystania rzeczy.

W przypadku roszczeń gwarancyjnych, na które powołuje się pozwany, zasadne jest sięgnięcie do artykułu 580 § 1 k.c., z którego wynika, że kto wykonuje uprawnienia wynikające z gwarancji, powinien dostarczyć rzecz na koszt gwaranta do miejsca wskazanego w gwarancji lub do miejsca, w którym rzecz została wydana przy udzieleniu gwarancji, chyba że z okoliczności wynika, iż wada powinna być usunięta w miejscu, w którym rzecz znajdowała się w chwili ujawnienia wady. Warunkiem realizacji odpowiedniego świadczenia gwarancyjnego jest udostępnienie gwarantowi wadliwej rzeczy. Gwarant musi mieć bowiem możliwość zbadania- rzeczy, określenia charakteru wady oraz podjęcia decyzji co do wyboru optymalnego w danej sytuacji świadczenia gwarancyjnego. Konieczne jest tym samym współdziałanie korzystającego z gwarancji z gwarantem. Zasadniczym przejawem tego współdziałania jest właśnie udostępnienie rzeczy gwarantowi. Zgodnie z komentowanym przepisem obowiązkiem beneficjenta gwarancji jest generalnie dostarczenie rzeczy do miejsca wskazanego w dokumencie gwarancyjnym lub (jeśli w dokumencie nie określono wyraźnie tego miejsca) do miejsca, w którym rzecz została wydana przy udzieleniu gwarancji. Dostawa rzeczy odbywa się na koszt gwaranta. Wysokość kosztów przewozu musi mieścić się jednak w granicach przyjętych w praktyce obrotu dla danego rodzaju przewozów. Uzyskawszy dostęp do rzeczy, gwarant powinien przede wszystkim rzecz zbadać i wybrać rodzaj świadczenia gwarancyjnego, który w danym przypadku będzie optymalny. Następnie powinien zrealizować wybrane przez siebie świadczenie w taki sposób, który zapewni beneficjentowi gwarancji możliwość swobodnego korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem użytkowym. (art. 580 k.c. red. Osajda 2017, wyd. 17/K. Haładyj/M. Tulibacka).

Poza sporem w niniejszej sprawie powinno być to, że sprzedane przez powoda pozwanemu meble ogrodowe posiadały usterki i wady. Jednakże zaoferowane przez obie strony dowody w ogóle dają podstaw do przesądzenia, czy wady są wynikiem:

- niewłaściwie użytych materiałów np. farb, lakierów, klejów, czyli błędów wynikających z wykonawstwa i nieprzestrzegania technologii używania tych materiałów,
- błędów w zakresie samego wykonawstwa np. łączenia elementów drewnianych,
- błędów projektowych w zakresie konstrukcji elementów,

- niewłaściwego składu chemicznego: farb, lakierów, klejów, co jest zależne od producenta tych towarów,
- uszkodzeń mebli w czasie pakowania i transportu,
- lub innych przyczyn.

W przedmiotowej sprawie przyczyna wadliwości rzeczy powinna być udowodniona przez pozwanego (art. 6 k.c.), a nie uprawdopodobniona, bowiem pozwany chce wywieść dla siebie z tego faktu korzystne skutki prawne i obciążyć odpowiedzialnością sprzedawcę. Jedynie na zasadzie prawdopodobieństwa można co najwyżej wskazywać, że problem był związany z jakością lakierów, czy farb, przy czym nie można przeoczyć, że to pozwany dokonał wyboru danego producenta tych towarów.

Oprócz ustalenia wad i ich przyczyn należało także ocenić, czy pozwany zgłaszając wady zachował tryb określony przez strony co do postępowania reklamacyjnego i umożliwił powodowi usunięcie tych wad. O ile pozwany dochował aktów staranności i bez zwłoki zawiadamiał powoda o tym, że klienci zwracają meble, o tyle trudno uznać za zasadną argumentację pozwanego, że powód bezzasadnie odmówił uznania reklamacji co do wszystkich mebli i nie dokonał ich naprawy u klientów. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, charakter wad wymagał ich warsztatowej naprawy w zakładzie powoda- rozkręcenie mebli, oczyszczanie elementów, ponowne malowanie, suszenie, skręcenie. Naprawa nie była możliwa u klienta, co pokazywał tok reklamacji i napraw podejmowanych przez powoda. Sam pozwany przywoził meble do powoda, które musiał odebrać z poszczególnych sklepów, a powód bez problemu zgodnie z ustaleniami zwracał koszty transportu. Trudno, by powód poszukiwał kompletów mebli u klientów na terenie Niemiec, w poszczególnych sklepach. Zresztą świadek pozwanego sam przyznał, że klienci nie zwrócili wszystkich mebli do magazynu pozwanego. Jak już wspomniano, charakter wad nie pozwalał na usunięcie ich w sklepach klientów. Skoro zatem pozwany nie dostarczył mebli do powoda, za zwrotem kosztów transportu, nie może obciążać powoda niepodjęciem napraw i nie może potrącać kwot za wadliwe rzeczy, bowiem nie ma wymagalnej wiarygodności własnej (art. 509 k.c.).

Wystawienie not uznaniowych o nr (...), (...), (...), (...) nie znajduje żadnego uzasadnienia faktycznego, ani prawnego również w zakresie strat, które pozostają tylko twierdzeniem powoda nie popartym żadnym środkiem dowodowym .

Strona pozwana w toku procesu nie wykazała, by sprzedawca był bierny w toku postępowania reklamacyjnego lub doszło do uwzględnienia reklamacji i faktycznego zwrotu towaru w całości, a sprzedawca zrzekł się zapłaty za towar.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, w wyniku wszczętego postępowania reklamacyjnego, pozwany w dniu 20 czerwca 2013 r. zwrócił powodowi 118 kompletów mebli o łącznej wartości 12.611,84 euro (wartość jednego kompletu - 106,88 euro). Powód przyjął reklamowane meble. Powód zaliczył na poczet niezapłaconych faktur o numerach: (...); (...); (...); (...); (...) (zapłacona częściowo - do zapłaty pozostała kwota 2512,84 euro) wartość zwróconego towaru 12611,84 euro oraz kwotę 1400 euro należnej tytułem transportu reklamowanego towaru.

W wysokości dochodzonego roszczenia powód uwzględnił dokonaną przez pozwanego w dniu 1 kwietnia 2014 r. wpłatę na rachunek bankowy powoda kwoty 9600,01 euro. Powód zaliczył tę kwotę na poczet następujących faktur: (...) w kwocie 20,75 euro; (...) w kwocie 771,87 euro, (...) w kwocie 2 772,00 euro, (...) w kwocie 289,80 euro , (...) - na dzień 1 kwietnia 2014 r. niezapłacona w kwocie 10 447,70 euro - po potrąceniu do zapłaty pozostała kwota 4702,11 euro.

Mając na uwadze potrąconą przez powoda kwotę z tytułu zwróconego towaru oraz zapłatę z dnia 1 kwietnia 2014 r. należy uznać, że na datę wyrokowania do uwzględnienia pozostaje wymagalna i nieprzedawniona wiarygodność kwota 10.789,63 euro z następujących faktur:

- FV (...) kwota pozostała do zapłaty 4702,11 euro;

-FV (...) - 3574,68 euro; FV (...),

- kwota pozostała do zapłaty - 2512,84 euro.

Za bezzasadny należało uznać zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia roszczeń powoda.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Pierwszą przesłanką przerwania biegu przedawnienia roszczenia jest podjęcie określonej aktywności (działania) przez uprawnionego do jego dochodzenia. Działaniem tym jest czynność dokonana przed sądem lub innym uprawnionym organem. Przerwanie biegu przedawnienia w następstwie dokonania takiej czynności jest dla uprawnionego skutkiem prawnym jednoznacznie pozytywnym. W związku z podjęciem określonej aktywności ustawodawca "przedłuża" czas trwania kompetencji uprawnionego do w pełni skutecznego dochodzenia roszczenia, czym "promuje" aktywną postawę uprawnionych z roszczeń cywilnoprawnych. Celem czynności, której skuteczne dokonanie doprowadza do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, ma być realizacja tego roszczenia przez uprawnionego (zob. J. Ignatowicz, w: System PrCyw, t. I, s. 823). Ustawodawca wskazuje opisowo, iż chodzi tutaj o czynności przedsięwzięte w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wykładnia komentowanego przepisu w zakresie celów czynności podejmowanych przez uprawnionego wymaga odwołania się do norm prawa postępowania cywilnego regulujących poszczególne instytucje tego postępowania. Wymóg bezpośredniości określony w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. należy odczytywać w ten sposób, iż przerwanie biegu przedawnienia może być skutkiem wyłącznie takiej czynności uprawnionego, która jest niezbędna dla realizacji przysługującego mu roszczenia zgodnie z normami prawa postępowania cywilnego. Ponadto, wskazuje się, że po podjęciu takiej czynności przez uprawnionego, do czasu ustosunkowania się do niej przez sąd lub właściwy organ, uprawniony nie ma możliwości przedsięwzięcia innych środków zmierzających do realizacji roszczenia (B. Kordasiewicz, w: System PrPryw, t. 2, 2008, s. 653).

Do przerwania biegu przedawnienia, oprócz wytoczenia powództwa prowadzą, również inne czynności procesowe przedsięwzięte przez uprawnionego przed sądem, nakierowane na realizację roszczenia, takie jak: wniesiony przed wytoczeniem powództwa wniosek o jego zabezpieczenie (art. 730 k.p.c.), wezwanie dłużnika do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (art. 194 § 1 lub 3 k.p.c.), zmiana powództwa skutkująca rozpoczęciem dochodzenia przed sądem nowego roszczenia (art. 193 k.p.c.), zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym (art. 239 i n. PrUpad).

Przy spełnieniu pewnych warunków za taką czynność przed sądem można uznać złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, czyli wszczęcie postępowania pojednawczego uregulowanego w art. 184-186 k.p.c. W doktrynie i orzecznictwie bezspornie przyjmowana jest zasada, że wszczęcie postępowania pojednawczego przerywa bieg terminu przedawnienia. Wniosek o zawezwanie do próby ugodowej ma na celu ugodowe załatwienie stosunków prawnych między stronami. Czynność tę ocenia się jednoznacznie jako czynność zmierzającą bezpośrednio do zawarcia ugody, a więc do ustalenia oraz zaspokojenia roszczenia (por. M. Mataczyński, M. Saczywko w: Kodeks Cywilny Tom I, Komentarz, red. Gutowski 2016, wyd. 1, Legalis).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowana jest jednolicie zasada, że w odniesieniu do pierwszego zawezwania do próby ugodowej ze strony uprawnionego nie ma wątpliwości, iż jest ono czynnością podjętą w celu dochodzenia roszczenia lub ustalenia roszczenia (por. wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. V CSK 274/13; postanowienie SN z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. VCSK 586/13; wyrok SN z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. II CSK 259/09; wyrok SN z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. III CSK 50/15; wyrok SN z dnia 19 lutego 2016 r., sygn. V CSK 365/15).

Mając na uwadze potrąconą przez powoda kwotę z tytułu zwróconego towaru oraz zapłatę z dnia 1 kwietnia 2014 r. należy stwierdzić, że do dnia wytoczenia niniejszego powództwa pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie łącznej kwoty 10.789,63 euro będącej przedmiotem niniejszego powództwa. Powyższe zadłużenie wynika z następujących faktur: FV (...)

- **kwota pozostała do zapłaty 4702,11 euro; FV (...) - 3574,68 euro; FV (...)**
- **kwota pozostała do zapłaty - 2512,84 euro.**

Zgodnie z § 5 pkt 7.2. umowy handlowej z dnia 1 listopada 2009 roku, gdy odbiorca zalega z płatnością powyżej 90 dni, dostawcy należą się odsetki umowne w wysokości 30 % w stosunku rocznym. Z uwagi na to, że wysokość wskazanych odsetek przewyższa czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, powód zażądał odsetek maksymalnych od kwot wskazanych w petitum pozwu.

Na podstawie art. 203 § 2i 3 k.p.c. w zw. z art. 355§2 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego pozwu (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na należne koszty procesu w wysokości 7689zł złożyły się opłata od pozwu, opłata od pełnomocnictwa, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce podstawowej. Od pozwanego Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Ł. (...) kwotę 571,33 zł tytułem zwrotu wydatków.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
2. uzasadnienie sporządzone przez sędziego .
3. wniosek świadka o zwrot kosztów podróży przedłożyć asystentowi celem przygotowania projektu postanowienia.